

Sygn. akt IV Ua 3/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Rybniku Wydział IV

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Iwona Nowak

Sędziowie: ./.

Protokolant: st. sekretarz sądowy Dagmara Mazurkiewicz

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2022r. w Rybniku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy **Ł. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 04 listopada 2021 r. sygn. akt V U 301/20

oddala apelację

Sędzia Iwona Nowak

Sygn. akt IV Ua 3/22

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 października 2020 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu Ł. K. (K.) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 11 kwietnia 2019 roku do 10 maja 2019 roku po ustaniu zatrudnienia w (...) S.A. z siedzibą w K. oraz zobowiązał go do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za ww. okres w kwocie 3.891 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony wykorzystywał okres niezdolności niezgodnie z przeznaczeniem, gdyż 9 kwietnia 2019 roku nie stawił się na badanie lekarza orzecznika ZUS, a zaświadczenie lekarskie za okres od 28 marca 2019 roku do 10 kwietnia 2019 roku utraciło ważność. Wskazał, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie o sygn. akt VU 181/19, przyznano ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 28 marca 2019 roku do 9 kwietnia 2019 roku oraz wskazano brak obowiązku zwrotu nienależnie pobranego zasiłku za ww. okres. Podniósł, że w pozostałym zakresie oddalono odwołanie. Według ZUS, ubezpieczonemu nie przysługiwało więc prawo do zasiłku chorobowego za dalszy

okres, tj. od 11 kwietnia 2019 roku do 10 maja 2019 roku w związku z powstaniem niezdolności do pracy później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o zmianę wydanej decyzji i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres 11 kwietnia 2019 roku do 10 maja 2019 roku i uznanie braku obowiązku zwrotu nienależnie pobranego zasiłku za ww. okres. Przyznał, że wyrokiem z 25 lutego 2020 roku Sąd przyznał mu zasiłek chorobowy za okres od 28 marca 2019 roku do 9 kwietnia 2019 roku, tj. 13 dni. Nie zgodził się z twierdzeniem ZUS, że w dniu 10 kwietnia 2019 roku był zdrowy i w związku z tym nie przysługiwało mu prawo do zasiłku chorobowego, gdyż nie miał ciągłości niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując wcześniejsze twierdzenia.

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2021r. sygn. VU 301/20 Sąd Rejonowy w Rybniku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego od 11.04.2019r. do 10.05.2019r. po ustaniu zatrudnienia w (...) S.A. w K. oraz zwolnił go z obowiązku zwrotu pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za ww. okres.

Sąd Rejonowy ustalił, że ubezpieczony Ł. K. był zatrudniony w (...) S.A. z siedzibą w K. od 19 czerwca 2017 roku do 31 grudnia 2018 roku. Ubezpieczony przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z występującą u niego depresją do maja 2019 roku. Zwolnienia obejmowały m.in. okres od 28 marca 2019 roku do 10 kwietnia 2019 roku oraz od 11 kwietnia 2019 roku do 10 maja 2019 roku. W celu przeprowadzenia kontroli odnośnie prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy oraz wystawionego z tego tytułu zaświadczenia lekarskiego, ubezpieczony został wezwany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, które miało zostać przeprowadzone 9 kwietnia 2019 roku. Przesyłka z wezwaniem na badanie została awizowana.

Decyzją z 6 czerwca 2019 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu zasiłku chorobowego za okres od 28 marca 2019 roku do 10 kwietnia 2019 roku z ubezpieczenia chorobowego przypadającego po ustaniu zatrudnienia w (...) S.A. oraz zobowiązał ubezpieczonego do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od 28 marca 2019 roku do 9 kwietnia 2019 roku w kwocie 1.686,10 zł wraz z odsetkami od dnia doręczenia decyzji do dnia zwrotu kwoty nienależnie pobranego świadczenia.

Ubezpieczony złożył odwołanie od decyzji z 6 czerwca 2019 roku. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z 25 lutego 2020 roku w sprawie o sygn. akt VU 181/19, przyznano ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 28 marca 2019 roku do 9 kwietnia 2019 roku oraz wskazano brak obowiązku zwrotu nienależnie pobranego zasiłku za ww. okres. Oddalone zaś zostało odwołanie odnośnie prawa do zasiłku chorobowego za 10 kwietnia 2019 roku albowiem Sąd uznał winę ubezpieczonego w związku z nie stawieniem się na badanie u lekarza orzecznika.

Niezdolność do pracy związana z depresją trwała m.in. w okresie 28 marca 2019 roku do 10 kwietnia 2019 roku oraz od 11 kwietnia 2019 roku do 10 maja 2019 roku.

Decyzją z 7 października 2020 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 11 kwietnia 2019 roku do 10 maja 2019 roku po ustaniu zatrudnienia w Polskiej

(...)S.A. z siedzibą w K. oraz zobowiązał go do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za ww. okres w kwocie 3.891 zł.

Sąd I instancji na podstawie opinii biegłego z zakresu psychiatrii S. C. k.18-20 ustalił, że ubezpieczony w dniu 10.04.2019r. oraz w kolejnym okresie aż do 10.05.2019r. był niezdolny do pracy w związku z zaburzeniami depresyjnymi.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż niezdolność ubezpieczonego do pracy spowodowana była depresją i trwała łącznie od 13 listopada 2018 roku do 10 maja 2019 roku. Z przesłuchania ubezpieczonego oraz

niekwestionowanej opinii biegłego z zakresu psychiatrii jednoznacznie wynika, że ubezpieczony był niezdolny do pracy także 10 kwietnia 2019 roku (za który to dzień wystawione zaświadczenie lekarskie utraciło ważność w związku z niestawiennictwem na badanie) oraz w kolejnych dniach. A zatem w ocenie Sądu Rejonowego podkreślana przez organ przerwa (10.04.2021 r.) w niezdolności ubezpieczonego do pracy miała tylko charakter formalny a nie faktyczny. Bezsprzecznie więc niezdolność ubezpieczonego trwała bez przerwy (była ciągłą) i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy zaskarżając wyrok w całości i domagając się jego zmiany i oddalenia odwołania. Wskazał, że w okolicznościach niniejszej sprawy istotne jest, że niestawiennictwo na badanie w dniu 9 kwietnia 2019r. było zachowaniem świadomym i celowym, a ubezpieczony powinien ponieść tego konsekwencje w postaci utraty prawa do zasiłku za dalszy okres po przerwie spowodowanej świadomym niestawiennictwem na badanie. Tymczasem uzyskał on ochronę prawną Sądu I instancji z czym organ rentowy się nie zgadza.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia i oceny Sądu I instancji i nie powtarzając szczegółowych ustaleń faktycznych przyjął je za własne.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017r. poz. 1368 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Jak stanowi art. 7 ust. 1 tej ustawy zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Ze zgromadzonego w sprawie przez Sąd Rejonowy materiału dowodowego – w szczególności z opinii biegłego z zakresu psychiatrii S. C., nie kwestionowanej przez żadną ze stron postępowania, jednoznacznie wynika, że ubezpieczony pozostawał niezdolny do pracy zarówno w dniu 10.04.2019r., jak i w dalszym okresie do 10.05.2019r.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał interpretacji przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i prawidłowo, w ocenie Sądu Okręgowego, uznał, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do pozbawienia go zasiłku chorobowego za sporny okres.

Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości, że wszystkie okoliczności sprawy zostały wszechstronnie rozpatrzone, zarzuty zawarte w apelacji są nietrafione, zatem brak jest jakiegokolwiek podstawy do zmiany bądź uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w żądanym zakresie.

Należy zauważyć, że niezdolność do pracy ubezpieczonego była spowodowana depresją, a ubezpieczony z uwagi stan psychiczny obawiał się odbierania wszelkiej korespondencji, a nie tylko korespondencji kierowanej do niego przez organ rentowy. Dlatego zarzuty organu rentowego dotyczące świadomego i celowego niestawiennictwa na badaniu są zbyt daleko idące.

Sąd Okręgowy uznał zatem, iż apelacja nie zasługuje na uwzględnienie i ją oddalił z mocy art. 385 kpc w związku z art.374 kpc.

Sędzia